

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s.r.o.**, se sídlem Na Zátorách 8/613, Praha 7, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8 – Karlín, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 7, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2012, č. j. SVS/5944/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2013, č. j. 31 A 11/2013 – 164, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 4. 2014, č. j. 31 A 11/2013 - 192,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2013, č. j. 31 A 11/2013 – 164, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 4. 2014, č. j. 31 A 11/2013 - 192, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované specifikovanému v záhlaví. Tím bylo k odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Královéhradecký kraj (dále jen „KVS“) ze dne 29. 9. 2011, č. j. 2011/6511/KVSH doplněno do záhlaví tohoto rozhodnutí KVS slovo „Rozhodnutí“ a ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Stěžovatelce jím byla uložena povinnost zaplatit pořádkovou pokutu ve výši 50 000 Kč uloženou podle ustanovení § 53 odst. 7 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění účinném v posuzované době (dále jen „veterinární zákon“), za nesplnění povinnosti kontrolované osoby stanovené v § 53 odst. 4 veterinárního zákona, a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Protiprávního jednání, za nějž byla stěžovatelce uložena výše uvedená pokuta, se tato měla dopustit tím, že dne 12. 7. 2011 mezi 10.00 a 11.00 hodinou neumožnila veterinárním inspektorkám po předložení služebních průkazů přístup do provozovny NOVÁK – MASO UZENINY na adrese Solnická 59, Dobruška, za účelem provedení potřebných úkonů a šetření při výkonu státního veterinárního dozoru. Kontrola se měla uskutečnit na základě podnětu spotřebitele, který v uvedené provozovně zakoupil nevyhovující maso. Vedoucí provozovny inspektorkám na pokyn jednatele stěžovatelky neumožnil vstup do provozovny z důvodu nepředložení písemného pověření ke kontrole, a to ani po poučení o oprávněních veterinárního inspektora a povinnostech kontrolované osoby dle veterinárního zákona, pouze jim předložil reklamované maso ke shlednutí u vstupních dveří provozovny a uvedl, že zboží bylo vyreklamováno, je připraveno k odeslání dodavateli k reklamaci a zákazníkovi byly vráceny peníze.

[3] O kontrole byl sepsán protokol, proti němuž podala stěžovatelka námitky. V nich nezpochybnila samotný záznam o průběhu kontroly, ale vysvětlila exces v kvalitě masa a projevila nesouhlas s právním názorem veterinárních inspektorek, že předložené služební průkazy mají povahu písemného pověření k výkonu kontrolní činnosti ve smyslu § 9 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o státní kontrole“). Námitky vypořádala KVS v rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty specifikované v bodu [1] tohoto rozsudku. Žalovaná učinila k odvolání pouze drobnou úpravu v záhlaví rozhodnutí KVS a ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka správní žalobu.

[4] Krajský soud se nejprve zabýval namítaným rozporem doručené elektronické verze rozhodnutí s ustanovením § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatelka uvedla, že v elektronické verzi rozhodnutí byl jako osoba oprávněná k podpisu uveden doc. MVDr. Milan Malena, Ph.D., jeho podpis ani nahrazení doložkou „v. r.“ však nebyly připojeny, pouze pod jménem byl uveden termín „v zastoupení“. Na listině dole byl uveden údaj o tom, že za správnost vyhotovení odpovídá Bc. J. P., jelikož však chybí doložka „v. r.“, je doložka „za správnost“ bezpředmětná. Stěžovatelka je tak na pochybách, zda bylo rozhodnutí, vzhledem k jeho nedostatkům, vydáno, podepsáno a vyhotoveno ve smyslu správního řádu osobou k tomu oprávněnou a v zákonné formě. Krajský soud uvedl, že rozhodnutí v listinné podobě založené ve správním spisu odpovídá všem požadavkům správního řádu, a ohledně podpisu rozhodnutí konstatoval, že osoba, která rozhodnutí podepsala, k tomu byla dle žalované zmocněna podle vnitřního předpisu a tato skutečnost nebyla v žalobě zpochybněna. Má dále za to, že stěžovatelce byla řádně doručena elektronická verze rozhodnutí do datové schránky v souladu se zákonem č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů“), na jehož podobu nelze aplikovat ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu. Ztotožnil se s rozbořením doručování do datové schránky, jak ho popsala žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 10. 2013 (dále jen „vyjádření k žalobě“) a odkázal na něj. Žalobní námitku neshledal vzhledem k uvedenému důvodnou.

[5] Dále krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že veterinární inspektorky nepředložily před provedením státního dozoru vedle služebního průkazu i písemné pověření k provedení konkrétní kontroly, a proto byla stěžovatelka oprávněna je nevpuštět do své provozovny, ani námitku, že uložená pořádková pokuta není ze svojí podstaty pořádkovou

pokutou a její ukládání by se mělo řídit zákonem o státní kontrole. Rovněž nepovažoval za důvodné námitky napadající nejednoznačnost vymezení předmětu kontroly, nedostatečnost výroku rozhodnutí, otázku nespojení věcí do jednoho řízení, otázku náhrady nákladů řízení a neshledal důvody pro prominutí ani snížení uložené pokuty. Proto žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, kterou odůvodnila velmi obsáhlým podáním ze dne 17. 2. 2014. V něm se odvolává na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Hlavní námitkou zůstává nesprávné posouzení právní otázky týkající se (ne)prokázání oprávnění veterinárních inspektorů k provádění kontrolní činnosti. Na podporu svého názoru, že by se veterinární inspektoři měli prokazovat nejen služebním průkazem, ale i písemným pověřením, uvádí celou řadu argumentů.

[8] V druhé části kasační stížnosti potom vyjmenovává procesní pochybení žalované, zejména se dovolává toho, že jí uložená pokuta není pořádkovou pokutou v pravém slova smyslu a tudíž ani proces jejího uložení nebyl v souladu s právní úpravou, i toho že při uložení pokuty nebylo přihlédnuto k tomu, že právní úprava byla v době provádění kontroly značně nesrozumitelná, nepřehledná a nejednoznačná a stěžovatelka pouze bránila svá práva z důvodu odlišného právního výkladu. Napadá rozhodnutí soudu nemoderovat výši uložené pokuty i rozhodnutí žalované nespojit řízení ve více jejích věcech do jednoho. Upozorňuje na nedostatečnost vymezení předmětu kontroly a také na to, že se krajský soud nevypořádal s veškerými námitkami, což způsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[9] Pro kasační řízení je v tuto chvíli podstatná poslední kasační námitka, kterou se stěžovatelka obrací do té části odůvodnění soudu, která se týká námítky nesrovnalostí v doručeném správním rozhodnutí žalované. Krajský soud uvedl, že osoba, která rozhodnutí podepsala, je k tomu oprávněná podle vnitřního předpisu. Byla-li však pochybnost o tom, zda listinné vyhotovení rozhodnutí skutečně splňuje všechny náležitosti a bylo podepsáno osobou k tomu oprávněnou na základě vnitřního předpisu, správní soud byl povinen provést důkaz tímto vnitřním předpisem. Jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se předně zaměřil na otázku nesrovnalostí ohledně podpisu oprávněné úřední osoby na rozhodnutí. V této souvislosti jsou přitom sporné dva aspekty. V prvé řadě se jedná o podpis oprávněné úřední osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí a následně o jeho zachycení na elektronické verzi rozhodnutí doručované stěžovateli.

III.A Podpis oprávněné úřední osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí

[13] Náležitosti originálu písemného vyhotovení správního rozhodnutí, o němž v posuzovaném případě jde, stanoví v § 69 odst. 1 správní řád věta první a druhá: *V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.*

[14] Ve správním spisu žalované, který měl krajský soud k dispozici, a který byl předložen i Nejvyššímu správnímu soudu, je založen originál napadeného rozhodnutí žalované v listinné podobě. Stejně rozhodnutí je potom založeno i ve spisu KVS, který byl připojen ke správnímu spisu žalované. Rozhodnutí je opatřeno kulatým razítkem žalované, je na něm uvedeno jméno doc. MVDr. Milana Malena, Ph.D. a funkce: ústřední ředitel, a u tohoto jména a funkce je nečitelný podpis s doložkou „v. z.“, tj. „v zastoupení“. Z rozhodnutí tedy není seznatelné, kdo ho skutečně podepsal a zda se jednalo o osobu k tomu oprávněnou. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že rozhodnutí podepsala osoba oprávněná podepisovat dokumenty za ústředního ředitele podle vnitřních předpisů, aniž by takovou osobu jakkoliv konkrétně specifikovala, a krajský soud se s takovým vysvětlením spokojil.

[15] Nejvyšší správní soud zastává názor, že je nezbytné mít postaveno najisto, kdo rozhodnutí správního orgánu skutečně podepsal a zda se jednalo o osobu oprávněnou. Bez takového zjištění není možné považovat rozhodnutí bez jakýchkoli pochybností za rozhodnutí správního orgánu, ve kterém jsou vyjádřeny skutečně a vážně míněné názory na zkoumanou otázku. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 3 Azs 29/2005 - 64 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 Azs 200/2004 - 64 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): *„Rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud je ve správním spise založeno vyhotovení rozhodnutí, které je opatřeno kulatým úředním razítkem, je na něm uvedeno jméno a funkce oprávněné osoby a u tohoto jména podpis jiné osoby se zkratkou vz., a krajský soud nezkoval, o jakou osobu se jedná a zda byla oprávněna rozhodnutí podepsat.“* Pokud by totiž mohla podepsat rozhodnutí jakákoliv osoba, aniž by bylo zjištěno která, zcela by ztrácela význam úprava oprávněné úřední osoby prolínající se celým správním řádem. Účastník správního řízení navíc bez zjištění totožnosti rozhodující osoby například ani není schopen posoudit, zda oprávněná úřední osoba nemohla být ve věci podjatá.

[16] Bylo tedy pochybením, když krajský soud nezkoval, kdo je osobou, která za ústředního ředitele podepsala originál rozhodnutí. Pokud by totiž rozhodnutí nepodepsala oprávněná úřední osoba, mohlo by být rozhodnutí nezákonné nebo dokonce nicotné (zejména pokud by bylo podepsáno zcela bez vědomí oprávněné úřední osoby). V souladu s výše uvedenou judikaturou je proto nutno považovat napadený rozsudek krajského soudu

za nepřezkoumatelný, jelikož řízení před soudem bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nezákonnost či dokonce nicotnost rozhodnutí ve věci samé.

[17] I v případě, že by správní orgán vedl spis elektronicky, muselo by být zajištěno, že rozhodnutí založené ve spise (tedy originál rozhodnutí) bude vydáno v souladu s vůlí oprávněné úřední osoby. To by bylo možné docílit připojením jejího uznávaného elektronického podpisu, nebo jiným způsobem, který zajistí ověření její totožnosti. Bez takového ověření by totiž nebylo možné vůbec posoudit, zda jej vydala osoba k tomu oprávněná nebo nikoliv. Ačkoliv správní řád v době svého přijetí s možností vedení elektronického spisu nepočítal, nelze takovou formu vyloučit. Správní řád formu vedení spisu výslovně neupravuje, avšak zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, s možností vedení spisu v digitální podobě počítá (§ 65 odst. 1).

III.B Náležitosti „elektronické verze“ rozhodnutí

[18] Ani z elektronické verze rozhodnutí, které bylo stěžovateli doručeno do datové schránky v souladu se zákonem o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, a jehož kopie byla přiložena k žalobě, není dle zdejšího soudu zřejmé, kdo rozhodnutí jako oprávněná úřední osoba podepsal, zda doc. MVDr. Milan Malena, Ph.D. nebo někdo, kdo ho zastupoval. Pro další úvahy je podstatné si uvědomit, že správní řád rozlišuje v § 69 mezi oprávněnou úřední osobou, tedy osobou, která odpovídá za obsah rozhodnutí, a úřední osobou, která odpovídá „pouze“ za písemné vyhotovení rozhodnutí (§ 69 odst. 1 věta třetí a § 69 odst. 3), tedy za jeho formální stránku.

[19] Podle § 69 odst. 1 věta třetí správního řádu platí: *„Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.“* Podle krajského soudu, který se odkázal na rozbor provedený žalovanou, se na elektronickou verzi rozhodnutí ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu nevztahuje. Žalovaná uvedla, že správní řád s elektronickým stejnopisem nepočítá a zná pouze elektronickou verzi rozhodnutí podle § 69 odst. 3 správního řádu, kde se o připojování doložek nehovoří. Podstatné je, že je připojen elektronický podpis osoby, která zodpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. Podle citovaného ustanovení přitom platí: *„Pokud se na žádost účastníka má rozhodnutí doručit elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy „otisk úředního razítka“ a dokument podepíše svým uznávaným elektronickým podpisem.“*

[20] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se závěrem, že elektronická verze rozhodnutí nemusí splňovat náležitosti rozhodnutí, potažmo jeho stejnopisu ve smyslu § 69 odst. 1 správního řádu. Písemná i elektronická podoba jsou pouze formami, ve kterých jsou rozhodnutí či jejich stejnopisy vydávány. Není však žádný důvod odlišovat požadavky na jejich náležitosti, pokud to není odůvodněno povahou jedné nebo druhé formy. Nelze navíc přehlédnout významnou nepřímou novelizaci správního řádu provedenou zákonem o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Podle § 17 odst. 1 citovaného zákona je orgán veřejné moci povinen přednostně doručovat osobě, která má zřízenou datovou schránku,

dokumenty prostřednictvím datové schránky, kromě stanovených výjimek. Ustanovení § 69 odst. 3 správního řádu se tak vztahuje nejen na elektronickou verzi rozhodnutí vytvořenou na základě žádosti účastníka, ale také na situaci, kdy má účastník zřízenou datovou schránku. U dokumentu doručovaného účastníkům půjde zpravidla o stejnopis rozhodnutí, ale výjimečně může jít i o originál rozhodnutí. U těchto dokumentů může být, jak je rozebráno dále, podepsána jak oprávněná úřední osoba, tak úřední osoba, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

[21] Pokud jde o písemnou formu rozhodnutí, pak originál rozhodnutí je založen ve spisu a stranám se zasílají stejnopisy rozhodnutí ať v písemné nebo elektronické podobě, (§ 72 odst. 1 správního řádu). Za písemný stejnopis je podle správního řádu považováno i takové jeho vyhotovení, které bude splňovat náležitosti originálu založeného ve spisu (podpis oprávněné úřední osoby), což vyplývá z § 69 odst. 1 věty třetí správního řádu. Ta pouze umožňuje, ale neukládá, odchylku při podepisování stejnopisů od podepisování originálu rozhodnutí. Pokud by byl originál rozhodnutí vyhotoven elektronicky a opatřen uznávaným elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby, z povahy elektronického dokumentu se bude jednat i v případě jeho elektronického doručování stále o originál rozhodnutí, ale ve všech ostatních případech půjde také o stejnopis (zejména v případě doručování účastníkovi, který nemá zřízenou datovou schránku). Smyslem stejnopisu je seznámit účastníky řízení, případně i třetí osoby, s obsahem originálu rozhodnutí založeného ve spisu.

[22] Ustanovení § 69 odst. 3 správního řádu tak nevytváří zcela novou formu „elektronické verze rozhodnutí“, která není ani originálem, ale ani stejnopisem, jak dovozuje žalovaná. Elektronická verze rozhodnutí může být podle povahy věci buď originálem rozhodnutí (pokud by byl originál rozhodnutí vydán v elektronické podobě podepsán uznávaným elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby a takto zaslán účastníkům) nebo stejnopisem rozhodnutí (v ostatních případech). Správní řád v ustanovení § 69 odst. 3 reaguje v první řadě na to, že z povahy věci elektronická verze rozhodnutí nemůže obsahovat otisk úředního razítka a proto se tato skutečnost vyjádří v příslušném místě slovy „otisk úředního razítka“, který se jinak bude nacházet na originálu i na stejnopisu rozhodnutí vyhotoveném v písemné podobě. Druhá odlišnost od písemného vyhotovení se týká podepisování elektronické verze rozhodnutí. Tu má podle dikce § 69 odst. 3 podepsat uznávaným elektronickým podpisem úřední osoba, která odpovídá za písemné vyhotovení. Vzhledem k době vzniku správní řád nepočítal s možností elektronického správního spisu a tudíž i možností, že by originál rozhodnutí byl vydán také v elektronické podobě. Zjevně tedy předpokládal, že originál rozhodnutí bude založen v písemné podobě ve spisu a u elektronické verze rozhodnutí může jít z povahy věci pouze o stejnopis. Proto se zde vyskytuje pouze elektronický podpis úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení, analogicky k běžnému podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení, uvedenému v § 69 odst. 1 věty třetí. Není však důvod nepovažovat za řádnou elektronickou verzi rozhodnutí ve smyslu § 69 odst. 3 i jeho originál (tedy podepsaný elektronicky oprávněnou úřední osobou) za situace, kdy je uznávaný elektronický podpis postaven na úroveň běžného podpisu (§ 3 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu)).

[23] Elektronická verze rozhodnutí tak musí splňovat stejné náležitosti jako originál nebo stejnopis rozhodnutí podle § 69 odst. 1 a 2 správního řádu, s výjimkami uvedenými v § 69 odst. 3 správního řádu.

[24] V posuzovaném případě byl stěžovatelce doručován stejnopis rozhodnutí, když originál je ve spisu v písemné podobě. V elektronickém stejnopisu je na místě podpisu uvedeno jméno a funkce doc. MVDr. Milana Maleny, Ph.D. s dodatkem „v zastoupení“, a s doložkou „za správnost vyhotovení“ je připojen elektronický podpis úřední osoby odpovědné za písemné vyhotovení rozhodnutí (Bc. J. P.). Z elektronické verze stejnopisu rozhodnutí tak není možné zjistit, kdo originál rozhodnutí podepsal jako oprávněná úřední osoba, tedy osoba, která odpovídá za obsah rozhodnutí. Podle § 69 odst. 1 věta třetí správního řádu platí, že podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby. Jméno a příjmení oprávněné úřední osoby, která je podepsána na originálu rozhodnutí, tedy má být uvedeno na stejnopisu rozhodnutí a to bez ohledu na to, zda půjde o stejnopis v písemné nebo elektronické podobě. V elektronickém stejnopisu je však pouze uvedena doložka „za správnost vyhotovení“ rozhodnutí, tj. doložka a uznávaný elektronický podpis úřední osoby odpovědné za písemné vyhotovení rozhodnutí. Na takovou osobu (tj. úřední osobu odpovědnou za písemné vyhotovení rozhodnutí) nelze přenášet odpovědnost za obsah vyhotoveného rozhodnutí a jeho soulad s právními předpisy.

[25] Pokud krajský soud v posuzovaném případě zjistí, že originál rozhodnutí podepsala dle vnitřních předpisů žalované k tomu oprávněná úřední osoba, potom nedostatek uvedení jména a příjmení oprávněné úřední osoby na stejnopisu doručeném stěžovatelce, je sice vadou stejnopisu rozhodnutí, avšak nikoliv takovou, která by mohla vést ke zrušení rozhodnutí. Je třeba si uvědomit, že stěžovatelce byl v daném případě doručován toliko stejnopis rozhodnutí. Zásadní vada stejnopisu rozhodnutí by mohla mít vliv i na zákonnost rozhodnutí, muselo by se však jednat o velmi závažnou vadu, jako například o obsahový nesoulad stejnopisu s originálem rozhodnutí. Potom by totiž adresát stejnopisu rozhodnutí neobdržel stejné rozhodnutí, jaké je založeno ve spisu, což by mohlo způsobit pochybnosti o zákonnosti řízení a tím pádem i rozhodnutí ve věci. O takovou vadu se ale v posuzovaném případě dle Nejvyššího správního soudu nejedná. Je nutno si uvědomit, že stejnopis zde zcela odpovídá originálu, když z obou dokumentů je zřejmé, že za ústředního ředitele podepsala rozhodnutí v zastoupení jiná osoba (ať už uvedením podpisu s doložkou „v. z.“ v listinném originálu, nebo slovy „v zastoupení“ na elektronickém stejnopisu) a ani z originálu ani ze stejnopisu není zřejmé o jakou osobu se jednalo. Pokud tedy lze podle judikatury zdejšího soudu citované v bodu [15] odstranit v řízení před soudem vady originálu rozhodnutí spočívající v neurčitosti osoby, která rozhodnutí podepsala, nelze dovodit, že by tato vada na stejnopisu rozhodnutí mohla mít bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí. K obdobnému závěru dospěl zdejší soud již dříve ve svém rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011 – 90, kde naprostý nedostatek podpisu na stejnopisu rozhodnutí hodnotil jako formální pochybení, které nemělo na zákonnost rozhodnutí vliv. I v posuzovaném případě, stejně jako v citovaném rozsudku, se jedná o vadu, která nevyvolává pochybnosti o obsahové jednoznačnosti posuzovaného rozhodnutí. Pokud s ohledem na uvedené dospěje krajský soud k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno řádným způsobem a že originál rozhodnutí podepsala oprávněná úřední osoba, potom v neuvedení jejího jména na stejnopisu rozhodnutí nespátřuje Nejvyšší správní soud takovou vadu, která by mohla mít negativní dopad na právní postavení stěžovatelky, natož aby tato vada způsobila nezákonnost celého rozhodnutí.

[26] S ohledem na závěry uvedené v části III.A z nichž vyplývá, že existuje možnost, že napadené rozhodnutí žalované je nezákonné nebo dokonce nicotné, by bylo nadbytečné a předčasné hodnotit nyní další kasační námitky. Nejvyšší správní soud se jimi proto v tuto chvíli nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek krajského soudu proto dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém bude muset zjistit, zda napadené rozhodnutí žalované podepsala oprávněná úřední osoba a teprve následně případně vypořádat řádně všechny žalobní námitky. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud závěrem uvedeným v tomto rozsudku vázán.

[28] S ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s. byl zrušen nejen výrok I. napadeného rozsudku, ale spolu s ním i výrok II. o nákladech řízení, neboť je na výroku I. závislý. Nejvyšší správní soud tak zrušil napadený rozsudek ve všech jeho výrocích, jelikož výrok II. nemůže samostatně obstát. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu